

REDACCIO:

Josep PALLACH
32. av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO:

M. MIQUEL
26, rue des Potiers -- Toulouse (H.-G.)

C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse *Preu de l'exemplar: 20 francs.*

Suscripció l'any: 250 francs.

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Endavant

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

CIUTADANS ! TREBALLADORS !

La campanya de PROTESTA ha expressat durant aquestes darreres setmanes la veritable voluntat del Poble de Catalunya.

Nosaltres sabem que mentre els països d'Europa ajunten llurs esforços i continuen, en règim de llibertat, un progrés econòmic del qual participen tots els treballadors, aquí restem sotmesos a un règim de corrupció i de dictadura que perpetua la misèria de la immensa majoria del país.

Es per això que PROTESTEM. Malgrat les ordres d'Acedo i del propi Franco les P de la protesta cívica han omplert les parets de les fàbriques i dels tallers, de l'Universitat, de les escoles i àdhuc dels Monestirs.

Tots els ciutadans han col·laborat en una acció que ha reunit totes les forces democràtiques del nostre poble.

Afirmant de nou la nostre PROTESTA, exigim:

- ★ L'augment general dels salaris, i un salari mínim vital per vuit hores de treball.
- ★ La llibertat pels presos polítics i la justícia pels que exporten capitals i especulen amb la misèria del poble.
- ★ Un règim de Democràcia i de Llibertat, que és PUNIC que pot resoldre els problemes socials i polítics del nostre país.

CIUTADANS !! TREBALLADORS !!

El Moviment Socialista de Catalunya i la Unió General de Treballadors us criden ara a confirmar amb un nou gest, amb ordre i disciplina, sense violències ni disturbis, que aquests són els vostres objectius.

Com? Preparant una DIADA DE PROTESTA CATALANA.

La Protesta no ha de quedar limitada a Barcelona. S'ha d'extendre per tot Catalunya. I s'hi han de sumar —així els ho demanem— els treballadors i els ciutadans de tots els pobles d'Espanya.

EL DIA DE LA PROTESTA, els treballadors, els empleats, tots els assalariats, plantejaran la VAGA PACIFICA DE 24 HORES per obtenir l'augment general de salaris.

EL DIA DE LA PROTESTA, els pagesos exigiran la fi d'aquests règim de controls parasitaris i una decidida acció d'ajuda al treball del camp.

EL DIA DE LA PROTESTA, els estudiants, els professors, els mestres, tots els treballadors intel·lectuals diran llur voluntat d'obtenir una Universitat digna, i els milers d'escoles que el nostre poble necessita.

EL DIA DE LA PROTESTA, tots els CIUTADANS, sigui quin sigui el seu lloc d'origen, afirmaran llur voluntat de viure en un règim de LLIBERTAT i de CONVIVENCIA, que liquidi definitivament la guerra civil, i permeti de treballar en pau i dignitat, tal com ha desitjat sempre el nostre poble.

L'Unió General de Treballadors (C.I.O.S.L.), i el Moviment Socialista de Catalunya, que lluiten ja fa anys contra la dictadura franquista, i que s'oposen igualment a totes les dictadures siguin del color que siguin, us demanen que manifesteu la vostra decisió d'acabar amb un règim incapaç i que s'arrossega cap a la fi! La dictadura serà impotent si la nostra acció és unànime! Sense disturbis i sense violències! Amb la simple arma de l'abstenció, de la vaga, del coratge cívic!

VISCA LA DIADA DE PROTESTA CATALANA! VISCA CATALUNYA!
VISCA LA LLIBERTAT!

SECRETARIAT DE CATALUNYA
DE LA UNIO GENERAL DE TREBALLADORS.
MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA.

Barcelona. Maig del 1959.

Mentre els treballadors i estudiants lluiten i preparen la

Vaga general de protesta,

la policia franquista comença una repressió brutal

- ★ Les personalitats universitàries i científiques demanen l'amnistia.
- ★ Ullastres anuncia noves restriccions de crèdits i la devaluació.
- ★ L'opinió internacional demana la llibertat dels detinguts.

CONTRA ELS UNIVERSITARIS

Tota la premsa internacional ha donat les noves de les detencions d'estudiants. Els nostres companys de l'A.S.U. — als quals expressem de nou, igual que a la F.N.E.C. tota la nostra solidaritat — han adreçat una protesta que ha tingut i tindrà importants repercussions.

★ A València, cinc estudiants foren detinguts: Vicens Lluch, Vicens Garcia, Salvador Franco, Fernando Mena, Isabel Muñoz.

★ A Madrid, Mariano Rubio, professor de la Facultat de Ciències Econòmiques; Tomás Llorens, filosofia; César Cimadevilla, enginyer; Agustí García del León, aduanes; Jacobo Martos, estudiant de Dret.

★ A Salamanca, Alonso Novo, ha estat detingut i maltractat.

★ Finalment a Barcelona, foren detinguts: Helios Lozano, estudiant a l'Escola Industrial i Ma Rosa Borrás, estudiant de Filosofia i Lletres..

I CONTRA ELS TREBALLADORS

★ Igualment els Serveis d'Informació del M.S.C. han denunciat a tota la premsa mundial, a les organitzacions sindicals i socialistes la nova onada de repressió que s'ha abatut contra els miners de la conca de l'Alt Llobregat: Berga, Guardiola, Suria, Sallent, etc.

Més de 40 treballadors foren detinguts i interrogats, alguns d'ells torturats salvatjament. En el moment d'escriure aquestes ratlles no tenim encara els noms dels detinguts i transportats a la Model. La causa de les detencions i interrogatoris és simplement la demanda d'augment de salaris. Recordem que els salaris — i les condicions de vida d'aquests treballadors són particularment miserables.

★ El M. S. de C. ha denunciat també, particularment al secretari de la F.I.O.M., la nova onada de repressió contra els treballadors metal·lúrgics de la SIEMENS, a Cornellà els quals de-

(Passa a la pàg. 2.)

PER L'AUGMENT GENERAL DE SALARIS
PER LA LLIBERTAT DELS PRESOS POLITICS
PER UN REGIM DE DEMOCRACIA I DE LLIBERTAT

VISCA LA DIADA DE PROTESTA CATALANA!

La Campanya de protesta

(Vé de la pàg. 1)

manaren també l'augment de salaris i han estat boicotejats per l'empresa. Recordem que el salari mitjà SETMANAL d'aquests treballadors és de 280 pessetes, és a dir gairebé l'equivalent del salari DIARI d'un treballador metal·lúrgic francès o anglès.

Malgrat la repressió de la SIEMENS els metal·lúrgics del Baix Llobregat continuen llur acció!

★ Altres detencions ens són senyalades i han també fet l'objecte de la nostra protesta: a Calella, Bartomeu Barceló viatjant de comerç; a Rubí Evarist Gibanell; a Igualada, a Tarrasa, a Manresa, a Sabadell.

★ Contre totes aquestes detencions —i contra les tortures— continua viva la campanya de Protesta que ha de culminar amb la vaga general de 24 hores, quan es donarà la consigna. Un grup d'advocats de Barcelona han presentant una denúncia al Jutjat de

Guàrdia contra els maltractes de la policia. El Jutjat s'ha inhibit en favor de la Jurisdicció militar, la jurisdicció militar en favor del jutjat...

★ A Madrid s'ha presentat un document al dictador demanant l'amnistia «perquè els espanyols encara no hem resolt el problema de la nostra convivència». Signen el document amb Menendez Pidal, Marañón, Lain Entralgo, Aranguren, varis centenars de noms dels més coneguts de l'Universitat, de la Ciència i de l'Art.

★ A Barcelona el discurs d'Ullastres a la fira de mostres caigué com una pedregada. En plena campanya de protesta, Ullastres assegurà als industrials catalans que no tindrien crèdits i que devien preparar-se a reconvertir l'indústria tèxtil. Després de la suspensió de pagaments del Barato, el clima de catàstrofe econòmica és ja general en els medis comercials i industrials. Els treballadors no han esperat a començar la lluita!

DELS FALANGISTES

Em sembla que som molts que no veiem amb simpatia la intervenció sense mesura i intempestiva de certs exfalangistes en el nostre front de llibertat. Fins ara, ells, són els caiguts del franquisme i no pas els rehabilitats per l'opinió pública. A més a més llur maldar contra el règim actual forçosament obceca a raons que no són les nostres. Sense el despertar del nostre poble no hi hauria falangistes arrepenitits... Han trigat massa a canviar de camp!

Co que més sorpren encara, és que en el seu fer hom hi descobreix la pruja de convertir-se en els «leaders» del corrent antifranquista. A dins i a fora de casa nostra multipliquen els contactes, sotmeten per a llur aprovació a les organitzacions resistents projectes d'actuació conjunta i juguen el paper d'enllaç, cosa que, naturalment, ningú no els demanava.

No els acusem, però, d'haver abandonat els infectes rengles del feixisme actiu; tot simplement ho considerem com símptomes de la propera desbandada dels servidors del règim.

Aquesta mena d'exercicis politico-intel·lectuals que s'orienten cap a la troballa de forces màgiques d'unitat aptes a enderrocar la dictadura, però elaborades encà i enllà del poble—que és la única força hostil i eficaç—gosiem dir que fan perdre un temps estimable i aporten confusió a la claredat dels termes de la nostra lluita.

Es l'energia que generen la llibertat i la democràcia; és l'energia que esbadella la

justícia social, la que manifestant-se a través d'una actuació col·lectiva i amb temps llegit ha anat creant dificultats i llevant vida a la dictadura. I són precisament les organitzacions polítiques clandestines i els sindicats obrers els que han contribuït a l'alliberació encara que solament hagi estat no renunciant al combat o aportant la forta impulsió d'una esperança certa.

Aquesta acció creixent i esdevenint vigorosa, constitueix un pressagi de mals aconseguint per a la reacció i també per aquesta mena de rampoines de totes les situacions que tenen únicament com a designi enriquir-se.

L'orba tossuderia que la caracteritza, ja no és prou per a no fer-li entrellucar la necessitat que té de prescindir de l'home que millor que mai i que ninu ha vingut servint-la. L'instint de conservació va creant el clima propici a un canvi tàctic d'actuació. D'ací ve que l'església, preciosa i avisada com sempre, precedint i orientant el consens urisme tracta de forjar l'organització política que els cal per a bo i canviant l'ordre poder continuar mantenint el mateix tren de privilegis.

Els dos corrents del nostre país, progrés i conservadurisme, en aquest moment, per paradoxal que sembli, coincideixen en el desig d'acabar amb Franco.

Entremig d'aquestes dues forces autèntiques i antagoniques tracten de pulular el falangisme actiu i l'arrepentit, els quals, cal reconèixer-ho, fan nosa a tothom.

Amb les pròpies banderes: les de Catalunya, del socialisme y de la llibertat

QUAN aquest comentari veurà la llum estarà ja molt avançada la preparació, o potser es coneixerà inclús el resultat, de la DIADA DE PROTESTA CATALANA que precotitzem i que ve a culminar la campanya de la P., que s'ha dut a terme durant aquests darrers mesos.

El nostre companys de l'Interior no ignoren gens els perills que comporta tota acció. Sabran afrontar-los. Tampoc no ignoren les dificultats de fer reeixir una acció de masses sota un règim totalitari disposant de la propaganda i d'un aparell repressiu encara sòlid. Però han après bé les lliçons que ha donat repetidament el nostre poble i saben que es pot plantar cara a la dictadura amb una arma davant la qual és impotent: «la de l'ABSTENCIÓ, de la VAGA, del CORATGE CIVIC». Saben que el que cal és suscitar l'intervenció directa dels milers de voluntats anònimes que avui no estan naturalment enquadrades en cap del grups clandestins, i no ignoren que quan aquestes es posen en moviment, l'acció triomfa: com en les primeres vagues de transports, com en el moviment de protesta de l'any passat, que posà dempeus a tota la metal·lúrgia catalana.

Ara bé, la voluntat de protestar neix avui també directament del clam popular. Neix d'aquests treballadors de la SIEMENS que continuen cobrant 280 pessetes setmanals (quan ja fa dos anys el propi bisbe de València xifrà el salari mínim vital en 100 pessetes DIARIES); neix del minaire de la conca de l'Alt Llobregat que treballen en condicions miserables; dels treballadors del tèxtil que veuen esfumar-se el poder de compra a causa d'una crisi de la qual no són responsables; de la ira del pagès contra tants de paràsits i d'explotadors; neix del sentiment de frustració i de vergonya de cada català quan entra dintre seu i es demana com és possible que perduri el règim miserable que el té sotmés.

La resposta és senzilla: perquè realment no se l'ha combatut encara. I és per això que es disposen a fer-ho. Convençuts que cal evitar la guerra civil, PRECISAMENT PER EVITAR LA GUERRA CIVIL, els homes de l'Interior que dirigeixen l'acció saben en quina forma cal plantejar-la. El franquisme, avui ja, té només damunt nostre una superioritat de mitjans materials: és aquesta la que cal inutilitzar. I és per això que la forma de lluita ideal és la resistència civil, contra la qual els fusells valen molt poc.

En el terreny moral i polític el franquisme és feble, en efecte. La seva feblesa data de la desfeta de Hitler, i del fet que tota la política de Franco ha tendit a integrar-se al carro del vencedors occidentals, els quals —acceptant-lo a mitges— repugnen a considerar-lo obertament un aliat.

I és aquesta feblesa el que explica perquè el règim, que no pot afrontar la repressió oberta contra la gran majoria dels seus adversaris que són demòcrates, socialistes o sindicalistes, i no pas partidaris d'una altra dictadura— té necessitat de reunir-los a tots sota aquesta paraula de «comunistes», que per certa gent de l'Occident faria tolerable la repressió, una repressió que els anys de crims stalinistes, i recentment el martiri d'Hongria, o les dictadures de l'Est justifiquen al seu entendre.

Doncs bé. És aquesta maniobra la que denunciem nosaltres per endavant. I ho hem dit així, i ho repetim ara, als nostres amics d'Europa i del món sencer. Els socialistes catalans van a la lluita amb les pròpies banderes: les de Catalunya, del socialisme i de la democràcia, sense confusió possible amb ningú, sense permetre a ningú d'utilitzar el joc totalitari de l'«amalgama». Nosaltres som enemics de totes les dictadures i volem construir el socialisme salvant les llibertats democràtiques que la justícia social ha de consolidar i fer efectives. El nostre deure principal avui, a més de formar les consciències democràtiques de les noves generacions (i per poder-ho fer precisament) és el de no oblidar-nos que la lluita real que tenim plantejada, com a demòcrates, com a socialistes i com a catalans, és contra la dictadura que oprimeix i destrueix el nostre propi país. Es per això que propugnem l'acció, la vaga, i la protesta. Es per això que ho fem des de les nostres pròpies posicions. Es per això que no tolerem confusions.

I és per això, finalment, que ens adrecem de nou a totes les altres forces democràtiques i socialistes, espanyoles, europees i mundials per incitar-les a seguir aquest camí que és l'únic que portarà realment al triomf de la democràcia i del socialisme arreu del món. Nosaltres, com que n'estem convençuts, no l'abandonarem mai.

A Catalunya, fraternalment units els treballadors ugetistes, cenetistes, catòlics menen un combat que no cessaran fin a la victòria de la democràcia i de la justícia social. Aquest és el camí que han de seguir tots els pobles d'Espanya!

La contradicció de base del franquisme

per JORDI COSTA I ROCA

Deiem en un escrit anterior, per caracteritzar el règim franquista, que es tractava d'una plutocràcia. No creiem que l'apel·lació sigui discutible.

D'una banda l'anàlisi de la societat hispànica actual mostra bé la preponderància i direcció dels poderosos; de l'altra, constitucionalment, la llei constitutiva de les «Cortes» assenyala clarament quins són i com son triats els seus membres.

Aquest estat de coses subratlla la contradicció de base del franquisme que per necessitat vital ha fabricat una estructura social plutocràtica mentre que ideològicament era dirigida envers un «nacional-sindicalisme».

L'orientació plutocràtica franquista, materialitzada per la llei de Successió del 26 de Juliol del 1947, s'explica naturalment.

Al principi de l'aixecament la Falange es manifestava com l'únic puntal social, volem dir que era l'únic organisme comportant elements populars per bé que reaccionaris.

Dins del ciment unitari amb el qual es va estructurar la revolta era l'únic intent d'explicació constructiva amb contingut social. La rebel·lió franquista pogué fer-se així al só d'un esdevenidor social típicament hispànic...

L'organització «del treball de la tècnica i del capital» sota les directives del «Fuero» del treball, fou d'inspiració falangista i confiada solament als militants de la F.E.T. i de les J.O.N.S. La caps de pandora oberta, l'aplicació del sistema esdevingué una estrepitosa fallida! Al cap de vint anys de sindicats verticals l'economia nacional es troba en una situació desastrosa i l'obrer més afamat que mai.

Els canvis successius intervinguts irregularment en el «govern», la llei de Successió i sobretot les proclamacions i discursos plens d'agror dels capdells falangistes no deixen cap dubte sobre el divorci franco-falange.

La vella-guardia, però, es nega a desaparèixer. En les seves posicions ideològiques absolutes, travessades de crisis periòdiques, sols li queda el remei de considerar, impotent, el desgavell econòmic, tècnic i social de l'Estat Espanyol, emportant-se inexorablement els somnis d'un nacional-sindicalisme «castizo».

Reconeixem, al costat d'aquesta constatació, que Franco ha estat un tècnic astuciós de la tàctica del poder. Els creadors dels altres règims feixistes del continent, per mantenir aturada la veritable llei de l'evolució social, s'esforcaren en desvetllar el complex de do-

minació i de voluntat de puixança de la massa popular. Desfrenats aquests, les catàstrofes no es feren esperar molt. Franco no ha tractat de desvetllar res. Tot el que s'ha desvetllat amb ell ho era ja fa temps d'una manera més o menys discreta.

I si com ho deixen clarament entendre els escrits que sobre la qüestió van editant-se de dia en dia, les circumstàncies l'han ajudat molt per elevar-se al poder, també queda clar que, d'aleshores, ençà, ha desplegat molta vivor per a conservar-lo i conservar a les Espanyas l'etiqueta de «Una, Grande y Libre».

No s'ha atret la simpatia ni l'aprovació d'una part del poble com altres dictadors, però dosant les influències, torn a torn, de l'Església, de l'Exèrcit i dels cacics, i salvaguardant el que podriem dir-ne faramalla falangista, per conservar al règim un daurat social, ha reeixit a fer contemporani del progrés social dels altres pobles, un sistema veritablement anti-diluvial, immoral i absurd.

Aguditzant la contradicció, fatal als règims capitalistes, que existeix entre el caràcter particular de la propietat i la forma general de la producció i sense cap recolzament popular, Franco ha donat vida al franquisme, fent-ne una plutocràcia.

Al franquisme no li queda de feixista més que la forma dictatorial del govern; un feixisme amb un hereu-rei i un exèrcit sobirà. Un feixisme sense feixistes perquè tothom fugí de la crema.

L'ideologia politico-sindical de la Falange? Per terra! Sols queda com a certificat de defunció el «fuero» del treball.

La «reacció contra el capitalismo liberal»? Una monumental enganyifa! Més que a enlloc el ric s'enriqueix a espatlles del pobre, més que mai els cacics governen i fan doblegar les esquenes!

Renovació de «la tradició catòlica de justícia social i d'alt sentit humà»? De quina renovació se'n parla? De la que motiva cada dia més l'allunyament de l'Opus Dei de la gestió de l'Estat? Renovació dels milers d'empresonaments per motius polítics?

A la contradicció de base del franquisme ja li hem trobat qualificatiu. Ha enganyat els de la Falange, a la religió i enganya els monàrquics, al hereu i a l'exèrcit.

Es una monumental ensarronada la del «burlador» del Ferrol!

Société Générale d'Impression

Toulouse

Le gérant : A. IBORRA

ESTADÍSTIQUES

Les fulles periòdiques que el règim franquista publica i que a manca d'altra cosa prenen el nom genèric de premsa espanyola han difundit i glossat unes estadístiques que no poden passar per aït i mereixen d'ésser comentades quan les agències telegràfiques mundials no poden donar altres noves d'Espanya que els empresonaments de ciutadans pacífics gens suspects d'activitats subversives. La caverna espanyola ha copiat del feixisme l'art de la propaganda i altres modernitats que la fan actual i ambulatoria. Saber mentir i fer-ho fort — com deia Hitler — és una assignatura que no s'apren a cap universitat i que si es porta al moï de l'os és el secret de la reeixida.

Resulta, segons diuen, que en un moment de l'any 1935 hi havia a Espanya 34.526 reclusos a les presons de l'estat i que avui, l'any 1959, amb una població augmentada de cinc milions no n'hi ha més que 14.899. La magnitud del contrast es fa més palesa dient que en aquell temps hi havia 6.292 presos polítics i eis detinguts preventivament sumaven 9.538, o sigui, en conjunt, més que la totalitat dels reclusos a les paradisiàques presons d'aquesta època afortunada.

Encara es posa més en evidència la barbaritat de la República i l'excelsitud del règim que l'ha succeïda aportant dades d'altres països. Per exemple : Holanda té 37 presos per cada cent mil habitants, Dinamarca 44, i Espanya 50. Segueixen en escala progressiva Suècia, França, Gran Bretanya, Bèlgica, Itàlia, Irlanda i Grècia, Portugal, Estats Units i Finlàndia amb percentatges que van de 112,50 a 156,62 reclusos per cada cent mil habitants.

No discutim la veracitat de les xifres i les donem totes per vàlides. Es clar que s'han descuidat d'incloure el centenar de mils presos que es troben en llibertat provisional o en llibertat vigilada, una manera de no havers-los de mantenir i de donar ocupació als regiments de policia que així tenen un ull sobre el pres i sobre llurs familiars, relacions i coneixences. Però això deu ésser un detall sense importància i segons com es miri una prova més de la benignitat del règim.

Restem astorats. No podiem suposar que la República fos tan dolenta. Però les xifres canten. Hem de creure que els senyors de la CEDA i els ierrouxistes que detantaven el poder l'any 1935, arran d'aquell malastruc octubre del 1934 que va veure les subversions de Catalunya i Asturies, les consideraran honorats en constatar que segons les estadístiques eren més cruels i venjatius que els franco - falange - carlins - opus dei - nacional - sindicalistes. (No sé si ens descuidem res. Si per cas, ja ens perdonarà el venerable Monsenyor Pla i Daniel).

Estem avessats a elaborar, ponderar, computar i utilitzar estadístiques. Es el nostre ofici i fins podríem dir el nostre esplot. Acaba per ésser un joc passiónt com aquelles solucions químiques que fan sortir flafes de l'aigua i omplen l'estança de colors. Però no ens podem treure del cap aquella anècdota que contaven a París el segle passat d'aquella dama que importunava el seu marit per a que li expliqués el que eren les estadístiques fins que el senyor li va respondre : Imaginai que jo sóc cornut dues vegades al dia i que el veï de davant no n'és cap ; doncs, segons les estadístiques, tots dos som cornuts una vegada al dia.

Es el que passa a l'eden franquista : com que hi ha prop de trenta milions

Per M. SERRA I MORET

d'habitants, tots presos polítics, tots presidiaris, just és que hi hagi una selecció de presos reconeguts i classificats de la mateixa manera que en un país d'analfabets — Espanya, per exemple — hi haurà una acadèmia de la llengua per a demostrar que l'analfabetisme no és una vulgaritat. Si els presos polítics són censats en l'ordre que correspon a un règim que s'estimi es veurà que els que estan entre reixes són els privilegiats, els que gaudeixen de més estima i de més seguretat. Si els espanyols no fossin tan deixats de la mà de Deu comprendrien que el millor que li pot passar a un número de la massa informe de presidiaris no és escapar, amagar-se o emigrar, sino deixar-se agafar, confessar tota mena de crims abans no el torturin i ingressar honoràbiament en el nombre dels presos oficials com qui ingressa en el cos de la guardia civil o qualsevol altra institució protectora de l'Espanya imperial, única y libre.

Que us penseu que no té solta tot això ? I tant si en té ! Una vegada, quan compliem la nostra missió apostòlica per la deliciosa Catalunya, un galan xicot anarquista ens va interrompre amb aquella frase ingeniosa que havia fet fortuna : « La democràcia — va dir-nos — serveix per a tenir la llibertat de morir-se de gana ». Era cap a l'any 1923 o 24, quan a la U.R.S.S. es morien de fam per centenars de milers. No teniem un arsenal de doctrina per a contestar al nostre interruptor i només se'ns va acudir de dir-li : Podeu triar, company, entre la llibertat de morir-se de gana o l'obligació de morir-se de gana. Si trieu l'obligació, és segur que us hi morireu. Si trieu llibertat, potser us escapareu i tindreu la sort de poder viure, que per això vam neixer.

Si es fessin estadístiques de l'any 1936 ença de tots els detinguts polítics i dels « alliberats » es veuria que el règim franquista és honest i que el saldo no pot depassar els 14.899. Comencem pels milers i milers que foren alliberats en el moment de la detenció com Garcia Lorca, els mestres d'escola i tants i tants d'altres ; seguim pels milers i milers que foren alliberats gradualment després de judicis sumaríssims com Carles Rahola, el general Batet, Carrasco Formiguera, etc., etc. ; continuem pels que s'han mort de misèria, malalties i mals tractes quan a les presons no s'hi cabia i s'havien habilitat escoles, convents i adhuc esglésies per apilonar detinguts ; anem a les companyies de treball forçat i a la **reducción de penas por el trabajo** i, finalment, a la llibertat provisional i a la llibertat vigilada i ens trobarem que d'aïlló que els apassionats xifren en el milió, resten exactament 14.899.

En fi, podem assegurar que les estadístiques han convençut tot el món com ho proven les informacions de corresponents i reporters estrangers que cada dia expliquen més bé la veritat sobre les excel·lències del règim. Per això no volem continuar perquè el lector es podria creure que nosaltres som antifranquistes com alguns dels aliats que ens van sortint que redueixen la lluita per la democràcia a una trista batalla de competències econòmiques, jurídiques, socials, de baixa política, de diàleg i de **reconciliación**. No, no, que consti : nosaltres no som antifranquistes i estem disposats a reconèixer que el franquisme és un dels millors rè-

ELS PARTITS I LES ORGANITZACIONS SINDICALS DE CATALUNYA A L'EXILI, AFIRMEN LA SEVA SOLIDARITAT AMB ELS DETINGUTS I AMB LA CAMPANYA DE PROTESTA.

Els diferents Partits i Organitzacions sindicals de Catalunya, a l'exili — F.N.E.C., C.N.T., M.S.C., F.N., E.R.C., etc. — han afirmat en una declaració reproduïda per la premsa la seva total solidaritat amb els detinguts i amb l'acció de PROTESTA, igualment que llur voluntat de coordinar llurs esforços al servei de l'Interior.

Amb l'arma del coratge civic...

ELS ESTUDIANTS DE L'UNIVERSITAT DE BARCELONA S'ADRECEN A ACEDO I PROTESTEN CONTRA ELS MALTRACTES. I SIGNEN LA PROTESTA.

ELS estudiants de l'Universitat de Barcelona han donat l'exemple, una vegada més. Més de quatre folis de signatures — prop de tres cents noms — han estat reunits per signar una protesta al Governador Acedo pels interrogatoris violents als quals foren sotmesos els estudiants detinguts.

« Aquest fet — diu la protesta que sentim no poder reproduir íntegrament, per manca d'espai — han produït gran indignació entre els estudiants de l'Universitat. I adreccem a V.E. aquest escrit per a manifestar la nostra disconformitat amb els procediments utilitzats pels funcionaris de la Direcció General de Seguretat i pregar-vos que realitzeu gestions per a restablir la justícia i que aquests fets lamentables no es reproduïxin... ».

Els centenars d'estudiants que han signat aquesta protesta, una vegada més han seyalat el camí : contra l'arma del coratge civic, de la decisió, de la voluntat unànime, la dictadura és impotent.

gims despòtics que s'han inventat. I això ja ho sabien abans de la cruzada i per nosaltres no calia que ningú es molestés amb tantes demostracions aflícitives. Tenim, però, la desgràcia d'ésser demòcrates i no podem aspirar a cap plaça de policia, de tribunals, de regidors, alcaldes, governadors, representants diplomàtics procuradors a Cortes, consejeros del Reino o jerarques sindicals i buròcrates de tota llei. Ni tan sols aspirem a ésser del gremi de periodistes al qual pertencíem en les èpoques reculades del terror republicà, ni membres ni soldats rasos de cap sindicat vertical. No som antifranquistes, ben entès, i només desitgem que el dia que ens entrebanquem i caiguem, no se'ns alliberi massa aviat i se'ns deixi ésser el 14.900 dels presos oficials franquistes. Així el règim queda bé, nosaltres també, i les estadístiques són tan veritat com l'evangeli.